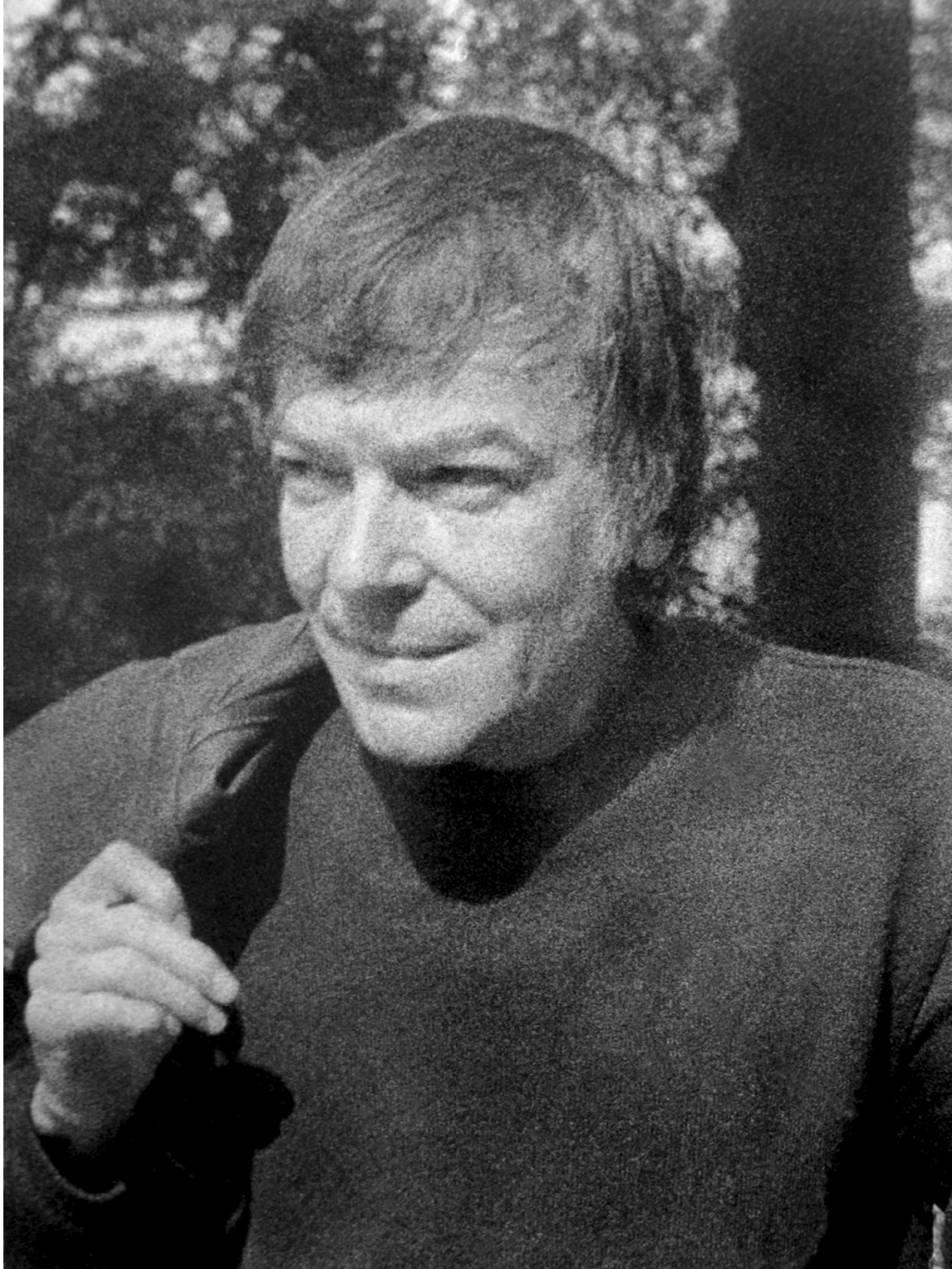

A romantic couple with long, wavy hair are shown in profile, kissing on a beach. The man is on the left, wearing a black leather jacket, and the woman is on the right, wearing a dark sweater. They are holding hands. The background features a sunset sky with orange and blue hues, and the ocean with waves in the foreground.

Господи,
колко си хубава!

ХРИСТО ФОТЕВ

роген на 25 март, Благовещение, 1934 г.

*Коко си хубава!
Госпоги,
коко си хубава!*

25 МАРТ – БЛАГОВЕЩЕНИЕ И ДЕН НА ОБИЧАНАТА ЖЕНА

ХРИСТО ФОТЕВ (1934-2002-2017)

*„Ще родиш Син
и ще го наречеш с името Исус“ (Лука 1: 31).*

25 март – благата вест, че след девет месеца ще се роди Христос-Спасителят (отслужва се утринна златна литургия). На този ден преди 83 години се ражда Христо Фотев-поетът, който написа най-лиричната възхвала на жените:

*Жени, вий идвахте срещу ми!
Как стъпвахте! Аз бях готов!
Готов бях за живот и думи –
узрял за вашата любов...
Жени, вий идвате срещу ми!
Как стъпвате! Не съм готов...
Забравям всичките си думи
и опетявам от
любов!
... Благодаря ви
за всяка милаост и живот!
Живейте вий! Бъдете здрави!
И хубави... Вървете вий
докрай през всичките сезони
и възрасти...*

Роген на Благовещение с име Христо: символ, че се ражда поетичен астрал на Лорка. В сърцето на метафорите, Лорка и Фотев споделят лирични цветове, образи и мелодии. Хронология на талантите: почти в една и съща година андалусият брат е убит и се ражда бургаският – за да продължи мисията. Природата винаги оставя поне един дежурен поет в света...

Този път бе редът на Христо Фотев – приятел на всички гларуси и делфини – не само на Бургас, *защото морето е навсякъде море*. Но да оставим делфините да плуват и да започнем утринната златна литургия за Поета.

*Бях на самия връх на тойта младост.
Бях див, несъразмерен и красив.
Обичах те без милаост аз – със ярост –
и се учудвам, че останах жив.
...И пак сънувам она светъла хаос...
(Не подозирах, а съм бил щастлив.)
Обичах те без милаост аз – със ярост.
И съжалявам, че останах жив.*

Ако беше жив, а можеше да бъде жив...

*Но аз съм жив – на гарата съм в девет.
...Приемам възхитителния риск
да бъда жив, не някакъв изаишен
и мъртъв Христо Фотев да съм аз:
Роген в Истанбул. Седмдесет и четири годишен!
Но българи. И жител
на Бургас.*

Присъствие в отсъствието

*Най-страшното
не е смъртта ни, може би ужасното
е, че сме приживе във тъмната й пластика!*

Това напомня за гревнокитайското учение Yin-Yang – всяко явление съдържа в себе си и противоположното на него – нощ и ден, тъмно и светло, жена и мъж, луна и слънце, болест и здраве, смърт и раждане. Китайците вярват, че представени така, явленията и промените (*changes*) могат лесно (*easy*) да се възприемат и обясняват. Както и “присъствие в отсъствието”, описано в *The Book of Ease*, наричана още *The Book of Changes*.

Така 68 години с или 15 години без Христо Фотев (1934–2002–2017) са цикли на явлението Фотев. Някой може да запита защо търсим мъртвите сред живите – обратно на “защо търсим живите сред мъртвите”, изречено от жените пред гроба на Исус Христос. Няма доказателство? – “отсъствието на доказателство не е доказателство за отсъствие.”

*Вие казвате: в земята той не мисли.
Нима като не мисли – не живее?
Ний просто не разбираме езика
на хората които са в земята...
(И той престава да разбира нашия.)
...Любими,
неповторими същества, с които
живея аз сред живите – безумно –
до рамото – отляво – на смъртта.*

ХРИСТО, КЪДЕТО И ДА СИ:

*в „Тоя влак за Бургас е тъй бавен...
Под всички покриви, във всички влакове!
Във всички самолети едновременно!
Съв всички стюардеси и без никоя!
... Завинаги
във въздуха – между морето и небето – някъде
на гларусите в скръбното арго
или в ложата на Рая –*

ОБИЧАМЕ ТЕ!

Чу ли трогателните жестове на чашите? На Благовещение 2006-та делфините от всички морета се събраха на тържествена литургия за теб. Тогава се появява идеята да превърнат 25 март – твоя рожден ден – в Ден на обичаната жена. И ние, а след нас децата и внуците ни – щифети на любовта – да пренесат най-лиричния, най-бургаския, фотевския поздрав към жената:

*Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!*

Балю Балеv, Николай Божков, Камен Вълчанов, Петър Генев, Данко Георгиев, Добри Добрев, Петър Доков, Петър Желев, Калоян Иванов, Вълчо Йорданов, Георги Калагларски, Николай Камбуров, Иван Карайотов, Диана Йоргова, Милко Коларов, Нелко Коларов, Пеньо Костадинов, Димитър Костов, Коста Костов, Васил Лаков, Михаил Мутафов, Веселка Николова, Николай Николов, Иван Обременов, Милко Петров, Никола Проданов, Коста Радев, Венда Райкова, Георги Райков, Петър Райков, Георги Силенов, Слави Славов, Людмил Станев, Людмил Станчев, Валентин Стоев, Ева Стоева, Стоян Стоев, Александър Стойчев, Иван Танчев, Николай Темнялов, Димитър Томов, Антон Тончев, Илиан Троянски, Антонета Чалдъркова, Георги Чалдърков, Николай Чалдърков

март 2017

Бургас-Варна-София

Колко си хубава!

На М.К.

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави

Не се измъчвай повече - обичай ме!
Не се щади - обичай ме!
Обичай ме

със истинската сила на ръцете си,
нозете си, очите си - със цялото
изящество на техните движения.
Повярвай ми завинаги - и никога
ти няма да си глупава - обичай ме!
И да си зла - обичай ме!
Обичай ме!

По улиците, след това по стълбите,
особено по стълбите си хубава.
Със грехи и без грехи, непрекъснато
си хубава... Най-хубава си в стаята.
Във тъмното, когато си със гребена.
И гребенът потъва във косите ти.
Косите ти са пълни с електричество -
докосна ли ги, ще засветят в тъмното.
Наистина си хубава - повярвай ми.

И се старай до края да си хубава.
Не толкова за мене, а за себе си,
дърветата, прозорците и хората.
Не разрушавай бързо красотата си
с ревниви подозрения - прощавай ми
внезапните пропадания някъде -
не прекалявай, моля те, с цигарите.
Не ме изгубвай никога - откривай ме,
изпълвай ме с детинско изумление.
Отново да се уверя в ръцете ти,
в нозете ти, в очите ти... Обичай ме!
Как искам да те задържа завинаги.
Да те обичам винаги -
завинаги.

И колко ми е невъзможно... Колко си
ти пясъчна... И моля те, не казвай ми,

че искаш да ме задържиш завинаги,
да ме обичаш винаги,
завинаги.

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави.

Колко си хубава!
Господи,
колко си истинска.

Прилича ти старинната прическа.

Прилича ти, като че ли ме гледа
тракийката от приказната фреска,
направена от влюбени прадеди.

О, ще изрежа на скалата сива
главата ти, косите разпилени...
Да знаят колко си била красива
жените неродени.

Наистина ли си отива лятото?

Наистина ли? Лятото ме гледаше.
С очите си отново ме целуваше.
А вятърът се блъскаше във роклята,
прегръщаше нозете ѝ, докосваше
по устните ѝ сянката на залеза
и цялата неспирно я люлееше -
завиждаха му може би ръцете ми...
Завинаги ли? Лятото ме гледаше.
Очите му отново обещаваха
завръщане, по-хубаво от първото -
ний, влюбените, вярваме на лятото.
Ний, влюбените, винаги потъваме
в очите му дълбоки -
в най-дълбокото,
където са зелените съзвездия
на съзвездията... Ний вечно се усмихваме.
И устните ни вечно са уплашени.
И вечно, вечно, вечно искаме
да задържиме за минута лятото.
Наистина ли си отива лятото?
Наистина ли? Бързо се притискаме.
И махаме с ръцете си... И гларуса,
и вятъра, и залеза тържествено
ще съобщят на всеки, че за София
със влака в десет си замина лятото.

По дяволите! Всичко е известно.
Известно е. Но все пак оставете ме
да се удавя в погледа на лятото.
Да ме вълнува безлото докосване
на медните ѝ колене...
И в пръстите,
замрежили лицето ми изопнато,
да прозвучат тръстиките созополски.
Какво, че е известно. Оставете ме
да ѝ говоря и да вярвам с някакво
забравено, детинско изумление,
че ме обича, че е много влюбена,
че винаги ще ме обича... Лятото
ми маха дълго със ръка...
Ах, лятото
не искаше да си отиде...

издава "Ателие '89", atelier89@abv.bg
автор Георги Чалдъков
фотографии Николай Чалдъков, www.chaldakov.com
графичен дизайн Петър Желев

Разпространява се Безплатно